

När minnet sviker

Av Stig-Arne Sköldberg

Jag saktar på stegen där jag går i allén
på väg till hemmet där de gamla bor.
Och tvekar en sekund nere i entrén
för att besöka min åldriga, dementa mor.
En 90-års kvinna med skröplig kropp,
som ligger och väntar på döden,
och med sköterskans hjälp orkar sätta sig opp.
Ja, olika faller sig livets öden

Vem är du?, hon viskar när jag kommer in,
för hon minns inte längre vem jag är.
Ynkligt så kramar hon kudden sin
Jag svarar: *Det är jag, sonen din, Per.*
Denna kvinna, som förr var så stark,
hustru och mor och alltid i farten,
ligger nu drogad av sjukvårdens knark,
som belastning för kommunen och staten.

Jag sitter en stund bredvid hennes säng,
och smeker ömt hennes kind och hand.
Tänker att detta är livets refräng.
Men mellan oss finns ett olösligt band.
Det är knutet av kärlek och tro,
och inte går opp för att minnet sviker.
Fram tills dess hon finner sin eviga ro
så aldrig från hennes sida jag viker.

Medan jag sitter och håller mors hand
och tänker på barndomen, som var så fin.
Så tror jag och hoppas att hon ibland
förstår hon har besök av sonen sin.
Ett leende, en blick, allt gick så fort.
Sen dröjer det inte länge till förrän
hon somnar, och snarkar, som hon alltid gjort
Försiktigt smyger jag ut genom dörren